

Zondagskind

Judith Visser

Download now

Read Online ➔

Zondagskind

Judith Visser

Zondagskind Judith Visser

Jasmijn Vink praat niet. Wel met haar hond. En met Elvis. Die zeggen namelijk niets terug en dat is fijn. Dan hoeft zij zich niet af te vragen wat er bedoeld wordt. Of na te denken over wat ze moet antwoorden. Hoe kan het dat anderen wel weten hoe ze zich moeten gedragen? Dat mensen zich kunnen afsluiten voor de voortdurende stroom van prikkels, die ervoor zorgt dat haar hoofd implodeert? Met vallen en opkrabbelen leert Jasmijn hoe ze zich in sociale situaties staande kan houden.

Zondagskind vertelt het verhaal van een jong meisje dat opgroeit in de jaren tachtig en negentig, een tijd waarin weinig bekend was over autisme. Jasmijn bewandelt haar eigen, hobbelige pad en leert bij elk obstakel zichzelf en de wereld waarin ze leeft beter te begrijpen. Zondagskind neemt de lezer mee in de belevingswereld van iemand met asperger.

Zondagskind Details

Date : Published March 27th 2018 by Harper Collins

ISBN : 9789402701173

Author : Judith Visser

Format : Paperback 480 pages

Genre :

 [Download Zondagskind ...pdf](#)

 [Read Online Zondagskind ...pdf](#)

Download and Read Free Online Zondagskind Judith Visser

From Reader Review Zondagskind for online ebook

Cees Van Rhienen says

[RECENSIE] Zondagskind van Judith Visser

EEN LEVENSPERIODE MET UPS EN DOWNS, VECHTEND MET WILSKRACHT OM ER BAAS OVER TE KUNNEN WORDEN

++ Wanneer verwachting en realiteit met elkaar in botsing komen, was de klap te hard, dan scheurde er iets in mijn hersenen ++

Oorspronkelijke titel: Zondagskind

ISBN: 978 94 027 0117 3

Uitgegeven door: HarperCollins Holland

Pagina's: 480

Beoordeling: 5,0 sterren

Tien thrillers heeft de in Rotterdam geboren en getogen en in Rockanje woonachtige Judith Visser achter zich liggen. Als kind ging haar het schrijven vele malen beter af dan spreken want dat laatste deed ze niet. Na een jeugd waarin ze weinig had met groepen mensen, zowel kinderen als volwassenen, deed ze er alles aan om die te ontlopen. Spijbelen van school werd een vaste routine in haar leven. Pesterijen bleven haar op dat moment bespaard.

Het overlijden van haar moeder was aanleiding om die periode ook aan het papier toe te vertrouwen. Omdat haar levensverwachting volgens de medici nog enkele seizoenen was, kreeg deze roman ook de titel In seizoenen. Nog maar enkele jaren geleden, inmiddels volwassen, ontving Visser over haarzelf de diagnose syndroom van Asperger.

Pas toen werd veel uit haar jeugd en latere leven verklaarbaar en kon ze, met professionele hulp, zichzelf laten helpen en ondersteunen. Uitgerust met een absoluut geheugen, gecombineerd met de behoefte om dit ook aan het papier toe te vertrouwen, verschijnt op dit moment haar biografische roman over de eerste twintig jaar van haar leven. Haar geboortedatum 29 januari 1978 viel toen op een zondag, en voor haar moeder was dat een goede reden om de kleine Judith een zondagskind te noemen. En Judith vond dat een meer dan toepasselijke titel voor haar nieuwe boek, Zondagskind.

Visser heeft voor de vertolking van haar rol het personage Jasmijn Vink gebaard. Alles wat Jasmijn in het boek meemaakt, heeft Visser ook meegemaakt en is dus echt, maar niet alles wat Visser heeft meegemaakt, heeft een plaats in het boek gevonden. Belangrijke dingen in het leven van Jasmijn zoals haar grenzeloze liefde voor dieren en de Amerikaanse zanger Elvis Presley, krijgen wel een nadrukkelijke plaats in haar verhaal, wat v.w.b. Jasmijn, grote delen haar eigen leven weerspiegelt.

Haar niet onder controle te krijgen reacties op onverwachte gebeurtenissen en een aantal andere fasen uit haar leven zijn onderdeel van het verhaal geworden omdat het ook iets toevoegt aan de totale beeldvorming van die periode uit haar leven. Door de rol van dieren heel expliciet te laten zijn, worden dat vervolgens ook de vreugde en het verdriet dat ze heeft en met hen deelt. Maar ook hoe belangrijk ze zijn geweest door op hen te kunnen terugvallen tijdens de depressieve periodes die haar overvielen en waarin ze niemand wilde zien, als haar grote vijand, de migraine weer op bezoek kwam. Zelfs haar niet altijd even handige houding en eisen die ze als puber aan haar vriendjes oplegde, worden met veel gevoel geprojecteerd en zullen menig lezer de wenkbrauwen doen fronsen. Maar het is werkelijk gebeurd en heeft daarom ongekuist van haar een plaats gekregen.

Respect, heel veel respect is de eerste reactie na het lezen van Zondagskind. Met een feilloze timing en exact afgewogen en gedoseerde emoties wordt een beeld beschreven van de eerste twintig jaar van de auteur. Hierbij zijn de onwetendheid over de oorzaak en dus ook eventuele tools niet aan de orde en dat is enerzijds jammer voor de ontbeerde hulp en anderzijds maakt dit het verhaal in zijn totaliteit mooi en emotievol. Maar soms maakte het haar omgeving ook volkomen radeloos. Een moeder die voor zichzelf, zonder enige wetenschappelijke kennis, heeft vastgesteld dat haar dochter 'anders' is en haar accepteert zoals ze is, het maakt de lezer bijna emotioneel en geeft een mooi beeld van de onvoorwaardelijke liefde van een moeder voor deze dochter. Met veel gevoel voor stemming en sfeer heeft Visser een meer dan duidelijke inkijk gegeven in een persoonlijke en intieme fase van haar leven die een opmaat moet zijn geweest voor het vervolg van haar bestaan als volwassene. Waarbij een goede vriendin die dat nu ook nog steeds is, haar destijds accepteerde zoals ze was en haar spiegelingen van de jeugdige Judith Visser zonder het zelf te weten, de beste hulp is geweest die op dat moment beschikbaar was. De auteur is het volledig gelukt haar verdriet, vreugde, vertrouwen en wantrouwen samen te bundelen in een aaneengesloten stoet van emoties en dit te transformeren naar Jasmijn Vink.

Tijdens het interview vertelde Judith me dat ze een leeftijd bereikt heeft dat ze zich nergens meer voor schaamt. Dat hoeft ze zeker niet voor haar plan om deze belangrijke levensfase met haar lezers te delen. Daarom zijn sterren hier minder op zijn plaats maar past respect beter. En dat wordt dan heel veel respect, wel vijf dikke sterren vol, voor haar ongecensureerd en waarheidsgetrouw levensverhaal waar ze de lezers inzicht in geeft. En nog meer voor de positie die ze nu als volwassen vrouw en succesvol auteur heeft verworven. Tot slot ben ik er van overtuigd dat dit boek voor veel mensen een goede steun in de rug kan zijn en voor sommige veel herkenbaarheid zal opleveren, naast het leesplezier dat er natuurlijk in ruime mate ook is.

Beste mensen Zondagskind is een mooi en soms emotioneel boek om niet te missen maar dat zondagskind staat hier gewoon naast me en voor jullie, Judith Visser!

JannieTr says

Het is niet mijn gewoonte om bestsellers te lezen, maar de verhalen die ik hierover hoorde waren zo positief en spraken me zo aan, dat ik niet anders kon dan deze keer een uitzondering maken. En daar heb ik absoluut geen spijt van. Het is een geweldig boek dat ik iedereen kan aanraden. Met name mensen die veel met kinderen te maken hebben, zoals leerkrachten.

Ik ga er hier geen uitgebreid verhaal over schrijven. Hier bij Goodreads en elders op internet staan er voldoende.

Van binnenuit

Er is al veel geschreven over kinderen met autisme. Al is dat een heel breed begrip. Het gaat daarbij om kinderen met totaal verschillende beperkingen en/of klachten, maar soms ook met onverwacht grote kwaliteiten. Niet elk kind zal dus over het intellect en de mogelijkheden beschikken om het groeiproces van een autistisch kind van binnenuit te beschrijven, zoals Judith Visser dat kan.

Haar autobiografische verhaal drukt ons met de neus op de feiten. En wie dat tot zich door laat dringen, kan alleen maar diep geraakt worden: door het verdriet, de angst en het gevoel van onveiligheid van een opgroeiend kind. Je kunt er alleen maar bewondering voor hebben hoe zij zich daar doorheen geslagen heeft en nu een voor haarzelf bevredigend en redelijk overzichtelijk leven leidt.

Tegenwoordig wordt autisme eerder herkend, maar nog altijd meer bij jongens dan bij meisjes, die over het

algemeen proberen zich zo goed mogelijk aan te passen. Het is te hopen, dat de leerkrachten in de overvolle klassen van nu er ook meer oog voor krijgen en ook de tijd om er aandacht aan te besteden. Dit boek lezen kan daar bij helpen.

Overprikkeld

Niet ieder overprikkeld kind is autistisch, maar wel zijn er meer kinderen die niet goed om kunnen gaan met alle prikkels die ze op een dag moeten verwerken. Daaraan is blijkbaar in onze huidige maatschappij niet meer te ontkomen. Ik denk dat ze heel goed zelf aan kunnen geven wanneer ze liever even met rust gelaten willen worden of liever met een koptelefoon op werken op school. Dat moet ze gegund worden en daar moet aandacht voor zijn. Sommigen worden stil en teruggetrokken en presteren onder hun mogelijkheden door overprikkeling. Anderen draaien door en worden extreem druk. Mindfulness op school is nog niet zo'n gekke gedachte.

(Deze recensie verscheen eerder op Mij Boekenkast: <https://mijnboekenkast.blogspot.com/2...>).

Lauren (LaurenHannah.net) says

Zondagskind is a novel about growing up with undiagnosed autism, heavily inspired by the author's own childhood and adolescence. I have never related to a book more than when I read this one. I recognized so many things from my own childhood that it honestly felt like someone was watching me.

If you can read in Dutch, definitely pick this up. Although it's nearly 500 pages, it's a surprisingly quick read once you've gotten into it. The last couple of chapters took me a while because I didn't want it to end.

The writing style is very simple and easy to comprehend, which is fantastic for those of us with concentration difficulties. It's also surprisingly thrilling for a realistic novel. There were times when my heart was beating out of my chest because something was about to go very wrong (or so the author made me think).

Recommended for all people, whether autistic or not! I'm lending it to my mom and then my grandma and then my other grandma and then EVERYONE ELSE.

Publishers: get on an English translation of this IMMEDIATELY. Also a Dutch audiobook, please.

Read more short book reviews like this in my seasonal book review blog posts: [Spring Book Reviews](#).

Dini Van heumen-hoekman says

In een paar uurtjes uitgelezen in twee dagen. En nu even laten bezinken.

Wat een mooi boek, een bijzonder boek over een bijzonder meisje.

478 pagina's en het hadden er wat mij betreft wel meer mogen zijn.

Chapeau Judith.

Boekenfans says

GESCHONKEN DOOR HARPER COLLINS HOLLAND (www.facebook.com/groups/boekenfans)

REVIEWS

Geschreven door Hélène De Wuffel (Huisrecensent Boekenfans!)

Korte inhoud

Zondagskind vertelt het verhaal over een kind met een autismespectrumstoornis (ASS) dat opgroeit in de jaren '80 en '90. We volgen haar gedurende haar groei tot jongvolwassene.

Mijn mening

Een prachtige roman om op een ontspannen manier kennis te maken met het leven met ASS.

Als orthopedagoge van opleiding las ik al veel over ASS: kenmerken, hoe ermee om te gaan, enzovoort enzovoort. Toch was het dit boek dat mij het meeste bijbracht over deze ontwikkelingsstoornis! Dit omdat het je als lezer helemaal indompelt in de leefwereld van de persoon met ASS. De auteur laat je toe in haar gedachten en emoties.

Judith vertelt ons haar levensverhaal gevuld met anekdotes, maar ook minder leuke gebeurtenissen. Ze laat ons binnen in het hoofd van een persoon met asperger die zelf nog niet weet hoe het komt dat ze zich moeilijker kan aanpassen aan de wereld rond haar heen.

Het is mooi om te zien hoe ze zelf stilletjesaan weet hoe de goede middenweg te vinden tussen tijd voor zichzelf en tijd in de wereld.

Judith gebruikt een vlotte verhalende stijl zonder overdreven toevoegingen. Ook haar taalkeuze bij haar verschillende levensfasen lijkt levensecht.

Als lezer raak je zo geboeid door haar leven en haar gevecht met de wereld dat je op het einde van het boek niet kan wachten tot ze een vervolg brengt van haar boek.

Sterren

5 sterren

Geschreven door Chrisje Fret

Ik ben aan het boek " Zondagskind" met een beetje bang aan beginnen lezen...voor mij is het zo herkenbaar! Ben zelfs even moeten stoppen en het weggleggen, zo ontroerde het mij. Echt heel goed geschreven, en ik raad het iedereen aan. Ik heb van " Zondagskind echt genoten, en het zal me altijd bijblijven.

Geschreven door Bianca Kok

Mijn ervaring met Zondagskind - Judith Visser

Je komt het leven binnen van Jasmijn op het moment dat ze naar de kleuterschool moet. Voor de meeste kinderen is dit een heftig moment. Na jaren veilig bij moeder thuis geleefd te hebben (zeker in de jaren '80 waren er veel thuisblijfmoeders), moet je ineens braaf in de klas zitten met allemaal vreemde kinderen en moet je ineens luisteren naar een meneer of mevrouw die je niet kent. Jasmijn vond het maar niks, al die drukke kinderen, het schreeuwen, de herrie die werd gemaakt met het spelen met bv blokken. Nee, Jasmijn had rust nodig. Ze sprak nog niet echt, zeker niet met vreemden, maar was al wel ruim voor met de ontwikkeling op het gebied van lezen en schrijven.

Gedurende de kleuterschool leert Jasmijn dat je soms wel moet praten om duidelijk te maken wat je wil of nodig hebt. Dit doet ze liever niet en vind het onnodig/stom. Haar beste vriendin is Senta, hun hond. Met Senta kan ze zichzelf zijn en hoeft ze niet te praten, ze begrijpen elkaar hoe dan ook. Het leven in de stad gaat Jasmijn redelijk af, zolang ze maar niet echt de stad in hoeft. Daar raakt ze compleet overprikkelt. Hierdoor koopt haar moeder bv haar kleding via catalogussen van bv de Wehkamp. Ze wist wat lekker zit, dus waarom dan niet bestellen wat bekend is. Scheelt een hele boel herrie voor Jasmijn.

Jasmijn heeft ook een menselijke vriendin, Colette. Als kind kunnen ze goed met elkaar overweg en durft Jasmijn ook wel met Colette te praten. Naar maten ze naar de basisschool gaan en Colette verandert richting het puber worden, wordt het gat echter groter tussen Colette en Jasmijn. Jasmijn blijft hangen in haar vertrouwde wereld van boeken, lezen en Senta, terwijl Colette de ontwikkeling van haar lichaam doormaakt en jongens interessant begint te vinden. Een wereld die Jasmijn niet begrijpt, al vind ze het uitblijven van lichamelijke verandering wel vreemd.

In de loop van de basisschool raakt Jasmijn wat meer geïntegreerd. Dit komt mede door het feit dat alles vrij voorspelbaar is. Iedere dag is bijna hetzelfde, voorspelbaar, etc. Alleen aan de basisschool komt een eind. Senta kan niet meer dagelijks op haar staan te wachten als ze naar de middelbare school gaat. Ze moet naar een nieuwe school, al ziet ze het nut er niet van in. Uit gemak komt ze op dezelfde school als haar broer Emiel. De overstap is voor iedereen enorm en vaak uitdagend, maar voor Jasmijn een hel. Iedere 45 minuten een andere leraar, een ander lokaal en luide bel, noem maar op. Dan zijn er nog vakken die haar totaal niet boeien. Nederlands en Engels zijn haar favoriet, maar bv etaleren kan d'r gestolen worden.

Wel leert Jasmijn langzaam wat socialer te worden. Ze ontmoet Kirstin in de klas en krijgt te maken met haar eerste liefde Elliot. Alles doet en verwerkt ze op haar eigen manier. Al doet ze er jaren over, dat maakt Jasmijn niet uit.

Mijn oordeel over Zondagskind - Judith Visser

Wat een ongelooflijk heerlijk boek is Zondagskind. Het leest heerlijk weg door de korte hoofdstukken. Hierdoor vind ik hem persoonlijk een heerlijk boek voor de vakantie. Zelf kan ik slecht stoppen midden in een hoofdstuk en dan zijn hoofdstukken van een paar blz perfect. Door het boek heen groei je met Jasmijn mee en voel je het "anders" zijn. Jasmijn vind de wereld raar en plat gezegd, de wereld vind Jasmijn raar. Hoe lief en goed ze ook is, ze botst met de wereld om zich heen.

Een verjaardagsfeest of een bruiloft is voor Jasmijn een ware hel. Al die mensen die je een hand moet geven, vriendelijk moet toe lachen en dan ook nog wat zeggen. Nee, dat doet ze liever niet, maar als kind kom je er niet altijd onderuit. Je moet mee, met alle gevolgen van dien. Bij Jasmijn uit zich dat in ongelooflijke migraine aanvallen, die soms heel lang aanhouden. Alles blijft door eggo-en in haar hoofd. Dit kunnen beelden zijn, maar ook geluiden. Alles moet de revue passeren om een plek te krijgen en dit eist heel veel van Jasmijn, geestelijk en lichamelijk.

De switch van scholen heeft een heftige impact op Jasmijn. Waarom moet school? Alles wat je wil leren staat in de boeken geschreven, dus als je de juiste boeken leest, leer je nog meer dan op school. De andere vakken, daar heb je toch niks aan, zo vind Jasmijn. Helaas kennen we de leerplicht in Nederland en dat zorgt ervoor dat Jasmijn haar schoolcarrière heel bewust uitstippelt. Niet te veel en ook niet te weinig, precies genoeg om daar te komen wat nuttig is of moet.

Je merkt dat ze vooral een inhaalslag maakt op sociaal gebied zodra ze gaat werken. Ze vind de ideale baan, voor dat moment, waardoor ze haar sociale vaardigheden ontwikkelt. Je voelt de groei van de pagina's

afstromen. Uiteindelijk durft ze zelfs weer verliefd te worden. Wat ik heel bijzonder vond, was de strijdlust die naar boven komt bij een later deel in het boek. Als ze moet vechten om niet invalide te zijn en blijven. Ze gaat dit gevecht met zoveel passie aan, zoveel kracht, dat het bijna eng is. Ze weet 100% wat ze wil, kan en absoluut niet wil.

Ik heb pagina voor pagina genoten van Zondagskind. Het feit dat dit boek autobiografisch is, maakt het voor mij nog bijzonderder. Judith Visser heeft haar leven voor de diagnose perfect weergegeven. De valkuilen, het onbegrip, het anders zijn en anders denken komt mooi en krachtig uit het verhaal naar voren. Het is mooie verhalen voor iedereen of je nu te maken hebt met ASS in je omgeving of niet. Wanneer je wel te maken hebt met ASS, dan zou ik zeggen, waar wacht je op en begin.

Mijn cijfer voor Zondagskind - Judith Visser: 9,5

GESCHREVEN DOOR Veerle Van der Straeten

Een prachtig boek, in het Nederland Nederlands geschreven, wat wel wat wennen was als Vlaamse. Ook de verschillen in het onderwijs zijn groot, dus dat vergde even onderzoekwerk om het met de schoolloopbaan in België te kunnen vergelijken. Dit zijn dan ook de enige minpuntjes.

Het leest heel vlot en is zeer meeslepend, vlotte leestaal. Een zeer moeilijk boek om aan de kant te leggen, je wilt steeds verder lezen ook al zijn het korte hoofdstukjes. Heel af en toe voelt het aan of een verhaal uit een bepaald hoofdstuk niet af is, dat er nog iets moet volgen, wat niet komt. Aan de andere kant, zo is het leven wel, sommige gebeurtenissen gebeuren gewoon en nadien wordt er niet meer over gesproken.

Heel herkenbaar. Ook voor mensen zonder Autisme of Asperger. Het verklaart veel, ook al is iedere persoon anders.

Heel herkenbaar voor mensen met kinderen of die met kinderen werken. Hun kijk op de wereld is heel logisch en letterlijk.

Ook een beetje een trip "on memory lane", ben zelf van 1974, dus heb heel die periode ook meegemaakt, nog niet volwassen als de housemuziek opkwam.

Het smaakt naar meer, naar een vervolg: hoe gaat het verder? De beloftes of voornemens die Jasmijn zich maakt, komen die uit? Een heel klein stukje van de sluier wordt opgelicht in op de laatste blz, maar toch kan er een vervolg komen.

GESCHREVEN DOOR Marilyn Coene

Daar ik een boek gewonnen heb met een wedstrijd (waarvoor dank aan allen) heb ik beloofd een recensie te schrijven.

titel boek: HET ZONDAGSKIND

auteur: Judith Visser

Het zondagskind,

Op de achterkant van de cover: Jasmijn Vink praat niet. Wel met haar hond. En met Elvis. Die zeggen namelijk niets terug en dat is fijn. Dan hoeft zij zich niet af te vragen wat er bedoeld wordt. Of na te denken over wat ze moet antwoorden. Hoe kan het dat anderen wel weten hoe ze zich moeten gedragen? Dat mensen zich kunnen afsluiten voor de voortdurende stroom van prikkels, die er bij haar voor zorgt dat haar hoofd implodeert? Met vallen en opkrabbelen leert jasmijn hoe ze zich in sociale situaties staande kan houden. zondagskind vertelt het verhaal van een jong meisje dat opgroeit in de jaren tachtig en negentig, een tijd waarin weinig bekend was over autisme. Jasmijn bewandelt haar eigen, hobbelige pad en leert bij elk obstakel zichzelf en de wereld waarin ze leeft beter te begrijpen. Zondagskind neemt de lezer mee in de belevingswereld van iemand met asperger.

De cover: deze vertelt mij dat dit boek niet zomaar een roman of een thriller is, maar iets waar je toch even mag bij blijven stilstaan. Het is een boek met 478 bladzijden. De schrijfster heeft geen echte hoofdstukken gebruikt maar kortere afgesloten stukjes verhaal wat heel gemakkelijk leest en je zou denken dat je het boek dan ook gemakkelijk kan aan de kant leggen, integendeel net die kleine stukjes zorgen ervoor dat je nog een deeltje wil lezen, en nog één en plots ben je een heel stuk verder dan je had verwacht. Judith Visser en Jasmijn nemen je mee in een wereld die voor de meesten onder ons onbekend is. Het is een emotioneel verhaal van Jasmijn en van begin tot eind blijft het boeiend hoe ze elke nieuwe situatie beleeft . Het verhaal wordt beschreven van de leeftijd van 4 jaar tot 18 jaar. Voor mij is het confronterend om dit boek te lezen maar toch kon ik het niet laten om te lezen, dus zeker een aanrader voor tieners die zelf met een vorm van autisme te maken hebben. Ook voor alle anderen die op één of andere manier met iemand met autisme te maken hebben is het een openbaring, je leert inzicht krijgen in het denken van iemand met autisme. En voor degenen die in het dagelijkse leven niemand kent met autisme is het een prachtig verhaal, kortom een verhaal voor iedereen die graag een boek ter hand neemt. Het zondagskind is echt een topper en misschien een manier om de taboe rond autisme die er hedendaags nog steeds is op te heffen. Ik zou zeggen veel leesplezier
ik heb enkele recensies van andere boeken gelezen voor ik deze opschreef dus als er fouten in staan laat het mij weten of als het te lang of te kort is je roept maar
Ik heb het boek met veel liefde gelezen en ik ben echt iedereen dankbaar voor die prachtige kans die ik kreeg

GESCHREVEN DOOR ELS EBRAERT

Toen ik de korte inhoud van dit boek las, wist ik het zeker : dit boek wil ik absoluut lezen. Pas toen ik al begonnen was, vernam ik dat het eigenlijk een autobiografisch verhaal is. Dit werpt er onmiddellijk een ander licht op en dat bedoel ik 100 % positief. Het is alsof het nu allemaal nog intenser binnenkomt. Het is inderdaad zo dat als je je niet 'normaal' gedraagt, je steeds vreemde blikken gaat toegeworpen krijgen of dat er allerlei opmerkingen naar je hoofd geslingerd worden. Maar wat is 'normaal'? Is iets wat iedereen doet 'normaal'? Zo word je in ieder geval veel beter aanvaard, maar wat vroeger niet 'normaal' was, is in sommige gevallen ineens nu wel 'normaal' geworden. Mensen zijn nu eenmaal verschillend, maar krijgen veel te weinig de kans om zichzelf te zijn in deze wereld.
Ik vond het zeker interessant om dit prachtige verhaal te mogen lezen. Eigenlijk sta je er niet bij stil dat iets wat voor velen zo vanzelfsprekend is, iemand anders zo kan storen of angst aanjagen.
Er wordt veel leerstof gegeven op school, maar misschien zou het niet slecht zijn om het vak 'menselijk contact' in het leven te roepen. Het zou voor een aantal personen opluchting en aanvaarding kunnen betekenen. Bij anderen zouden de ogen opengaan en zo de redenen waarom van bepaalde dingen begrijpen. Het boek was mooi neergezet en heeft de hele tijd mijn volledige aandacht gekregen. Chapeau voor de auteur en bedankt om je verhaal met ons te delen. Ik kan mij voorstellen dat dit niet makkelijk is, maar ik heb er veel van geleerd.
Bedankt ook aan Harper Collins Holland.

Irene says

"Ik was het stille wezen met de intense blik, het kind dat het gezelschap van haar hond verkoos boven dat van mensen. En dat vonden de mensen vreemd. Want zo hóórde het niet."

Jasmijn groeit op in de jaren '80 en '90, maar voor haar is dit best lastig. Hoe moet je leven als alle geluiden even hard binnenkomen, je niet tegen onverwachte dingen kunt en je weinig/niet praat met mensen? Ze praat wel met haar hond Senta en met Elvis, zij zeggen namelijk niets terug.

Ze heeft een zeer goede band met Senta en dat is erg mooi beschreven. Bijzonder dat een hond zo'n belangrijke rol in iemands leven vervult. Helaas mag Senta niet mee naar school, op haar eerste dag op de kleuterschool loopt Jasmijn weg. Net als de kleuterschool en de lagere school, vindt ze ook de middelbare school een verschrikking waardoor ze vele uurtjes alleen doorbrengt op het toilet of in de stille gang.

"Elf jaar geleden was ik de baby geweest waar mijn ouders zo op hadden gehoopt: een dochter om het plaatje compleet te maken. Maar elke keer dat mijn moeder 'zo is ze nu eenmaal' tegen iemand zei, vroeg ik me af of ik ook echt de dochter was geworden naar wie ze zo had verlangd. Ik wist dat mijn ouders van me hielden, maar waarschijnlijk was dat alleen maar omdat ik toevallig hun kind was. Hoe leuk zouden ze me vinden als ik hun buurmeisje was geweest, iemand voor wie ze geen verplichte liefde hoefden te voelen?"

In haar hoofd weet 'Normale Jasmijn' hoe ze zich moet gedragen tegenover anderen, in bepaalde situaties en hoe ze zich aan kan passen. De echte Jasmijn kan dit niet in één keer.

In deze jaren werd er nog niet zo snel gediagnosticeerd en Jasmijn worstelt met zichzelf. Het zou haar duidelijkheid kunnen geven en haar rij-instructeur spoort haar aan dit ook te doen. Als lezer wilde ik Jasmijn soms beschermen, maar ik weet net zo goed dat als Jasmijn dingen zelf ervaart, ze er meer van leert. En als lezer kon ik er (gelukkig) ook niets aan doen.

Ze is goed in Nederlands, Engels en verslindt boeken in de bibliotheek, andere vakken interesseren haar niet. Langzamerhand leert Jasmijn om te gaan met zichzelf en met anderen. Gelukkig zijn er ook mensen die haar wel (willen) begrijpen.

De schrijfster schept een bekend beeld voor velen die iemand kennen met Asperger of voor mensen die het zelf hebben. Visser laat met dit verhaal zien dat ook deze mensen erbij horen, dat ook deze mensen wel degelijk iets kunnen en hoe! Deze mensen zijn niet stom, vreemd, gek of anders. Zij zijn gewoon zoals ze zijn, daar kunnen zij niets aan doen. Ik vind dat je door dit boek alleen maar meer begrip krijgt voor mensen met Asperger of een andere vorm van Autisme.

Wat ik vooral van Jasmijn heb geleerd, is dat als je nu eenmaal doorzet, je wel degelijk ergens komt!

Ik vind Jasmijn een prachtig mens. Deze Jasmijn, is Normale Jasmijn.

Nathalie Bakelandt says

ik vond het wat langdradig maar heb toch doorgezet.

Ingrid says

Mooi en helder geschreven. De hoofdpersoon, Jasmijn, krijgt pas op volwassen leeftijd de diagnose Asperger. Dit boek gaat over de tijd daarvòòr, over hoe zij het leven beleeft. Het is voor haar vaak een onbegrijpelijke, overweldigende en vijandige wereld. Gelukkig heeft ze mensen om zich heen die haar begrijpen. Ik ken een aantal mensen met Asperger in mijn omgeving. Al is ieder mens verschillend, ik kwam veel bekends tegen. Voor iemand die nog niet veel van autisme weet en geïnteresseerd is, is dit een heel leerzaam boek.

Nikki Spoelstra says

Een open en kwetsbaar verhaal van een opgroeiend meisje dat 'anders' is. Veel dingen zijn herkenbaar, onder meer de band die de hoofdpersoon met honden heeft.

Hilde says

Oorspronkelijke recensie op mijn blog hillybillybeauty.nl

Toen ik de cover van dit boek zag werd ik oprecht blij. Wat een geweldig vrolijke cover! Deze roman heeft mij oprecht verbaasd. Een roman over een opgroeiend meisje met het syndroom van asperger. Als moeder van 3 kinderen, waarvan 2 pubers, weet ik hoe meisjes het soms al moeilijk genoeg hebben tijdens de tienerjaren. Als je dit boek leest kan ik alleen maar respect opbrengen voor kinderen zoals het hoofdpersoonage Jasmijn.

Achterflap

“Jasmijn Vink praat niet. Wel met haar hond. En met Elvis. Die zeggen namelijk niets terug en dat is fijn. Dan hoeft zij zich niet af te vragen wat er bedoeld wordt. Of na te denken over wat ze moet antwoorden. Hoe kan het dat anderen wel weten hoe ze zich moeten gedragen? Dat mensen zich kunnen afsluiten voor de voortdurende stroom van prikkels, die er bij haar voor zorgt dat haar hoofd implodeert? Met vallen en opkrabbelen leert Jasmijn hoe ze zich in sociale situaties staande kan houden.”

Over de auteur

Judith Visser heeft deze roman gebaseerd op haar eigen jeugd. Als meisje van 3 kon zij al lezen en schrijven, maar niet praten. Met dieren voelde zij zich veel meer verbonden dan met mensen. Verjaardagsfeestjes waren een hel, zij werd daar letterlijk ziek van. Met Zondagskind heeft zij een prachtige roman geschreven die je als lezer meeneemt naar de wereld van een meisje met asperger.

Over het boek

Het verhaal begint vrijwel meteen met hoofdpersoonage Jasmijn die naar de kleuterschool gaat. Doordat je vanuit Jasmijn haar perspectief leest begin je al heel snel haar denkwijze te begrijpen. Sommige waarnemingen die zij heeft, en haar reactie daarop, zijn soms ook heel logisch. De frustratie die dan ook vanuit Jasmijn beschreven wordt, als zij niet wordt begrepen, is dan ook heel begrijpelijk.

In een chronologische volgorde volg je Jasmijn tot aan haar volwassen leeftijd. De strubbelingen die zij gedurende haar hele jeugd ervaart zijn vanuit een gevoel geschreven dat je je al heel snel verbonden voelt met het personage. Haar verdriet, haar onmacht en woede zijn voelbaar tijdens het lezen en dat maakt deze roman tot een boek wat je pakt. De liefde voor haar hond Senta en voor haar idool Elvis zijn terugkerende factoren in het boek. Deze geven haar houvast en steun.

Met groot respect las ik de middelbare school periode van Jasmijn. Hoe Jasmijn haar eigen gang gaat, spijbelt omdat zij bepaalde lessen nutteloos vindt, zich niet in de aula begeeft omdat zij het daar te druk vindt en zich terugtrekt in een lege gang. En zelfs door zich zo af te zonderen dwingt ze respect af van bepaalde klasgenootjes en houdt zij er een échte vriendin aan over. Iets wat ze eigenlijk niet echt gewend is, en dat geeft ook weer de nodige zorgen. ‘Hoe gedraag je je als je bij een vriendin thuis op bezoek gaat?’ ‘Hooft winkelen met een vriendin ook bij een goede vriendschap, en wat als dat jou letterlijk ziek maakt?’

Vol bewondering heb ik deze roman in één ruk uitgelezen. Judith Visser schrijft beeldend waardoor het boek

voor je ogen tot leven komt. Door haar eigen ervaringen in dit boek te verwerken wordt het een verhaal met een hoofdpersonage die je raakt. En als een verhaal je kan raken, de gevoelens van een personage je roeren en je mee kan leven met de personages, dan heb je in mijn ogen een meesterwerk geleverd.
Een dikke 5 sterren!

Ina says

en pure en overdonderende roman over opgroeien met autisme

Jasmijn Vink praat niet. Wel met haar hond. En met Elvis. Die zeggen namelijk niets terug en dat is fijn. Dan hoeft zij zich niet af te vragen wat er bedoeld wordt. Of na te denken over wat ze moet antwoorden. Hoe kan het dat anderen wel weten hoe ze zich moeten gedragen? Dat mensen zich kunnen afsluiten voor de voortdurende stroom van prikkels, die er bij haar voor zorgt dat haar hoofd implodeert? Met vallen en opkrabbelen leert Jasmijn hoe ze zich in sociale situaties staande kan houden.

Zondagskind vertelt het verhaal van een jong meisje dat opgroeit in de jaren tachtig en negentig, een tijd waarin weinig bekend was over autisme. Jasmijn bewandelt haar eigen, hobbelige pad en leert bij elk obstakel zichzelf en de wereld waarin ze leeft beter begrijpen. Zondagskind neemt de lezer mee in de belevingswereld van iemand met asperger.

Eerst dacht ik dat het een soort wetenschappelijk boek ging zijn maar nee, we volgen Jasmijn Vink vanaf haar 4 jaar tot haar 18 jaar. De cover is ook heel goed gekozen want in het boek voelt Jasmijn haar soms gevangen en wil ze ontsnappen maar het lukt haar gewoon niet, in haar hoofd is ze gewone Jasmijn, wil ze antwoorden en zijn zoals gewone Jasmijn maar komen de woorden of daden gewoon niet uit haarzelf. Eigenlijk is Jasmijn een vechtertje, doet ze alles om maar gewoon over te komen terwijl niemand in haar omgeving beseft dat ze een vorm van autisme heeft. Ze is "gewoon zo".. Een prachtig boek en een aanrader voor iedereen.

Ria says

Dit boek, dit verhaal: lezen!

Vooral mensen die met kinderen werken, met jongeren te maken hebben en niet zomaar etiketjes gaan plakken of denken 'die is nu eenmaal zo'.

Luister, kijk en zoek naar het verhaal achter zo'n bijzondere kleuter, stille leerling of hautain-ogende puber.

Sinds begin april toen Judith Visser bij Pauw haar verhaal vertelde, wilde ik dit boek lezen. Ik had de omslag eerder gezien maar niet verder gekeken. Publiciteit is in dit geval zeer goed geweest.

Samenvattingen zijn er al vele te vinden op hebban of goodreads.

Eenmaal in begonnen bijna in een dag uitgelezen. Met een glimlach, natte ogen of herkenning. Vandaag nog vertelde een leerling waarmee ik lees, hoe de hond bij thuiskomst uit school altijd op wacht zat. Een andere kwam altijd even vertellen hoe een verhaal in het hoofd zat, verslond boeken op eenzelfde manier als Jasmijn Vink uit Zondagskind en had enorme moeite met teveel aan prikkels en geluiden. Smijten uit onmacht met deuren tot stoelen, niet om kunnen gaan met onverwachte situaties, een schoolreisje is niet zomaar alleen leuk of kunnen hun 'echte ik' niet laten zien. Anderen gaan onderpresteren op bepaalde punten. Hun hoofd zit letterlijk vol totdat de film van die dag is herhaald.

Achter wat men anders reageren vindt dan normaal kan een heel ander kind in de thuissituatie zitten waar het bijv. wel in volzinnen praat met vertrouwde personen.

Nee, ik ben geen hulpverlener. Soms heb je geen diagnose nodig om te weten dat een kind anders kan reageren; kijk en luister. Iedereen is bijzonder. En echt de situaties bestaan die worden beschreven in dit krachtige, duidelijke, eerlijk vertelde verhaal.

Judith Visser heeft in een prettige, vlotte schrijfstijl met een gedetailleerd observatievermogen en precisie een vuistdik boek geschreven dat in een oogwenk uit is.

Els says

Toen ik de korte inhoud van dit boek las, wist ik het zeker : dit boek wil ik absoluut lezen. Pas toen ik al begonnen was, vernam ik dat het eigenlijk een autobiografisch verhaal is. Dit werpt er onmiddellijk een ander licht op en dat bedoel ik 100 % positief. Het is alsof het nu allemaal nog intenser binnenkomt. Het is inderdaad zo dat als je je niet 'normaal' gedraagt, je steeds vreemde blikken gaat toegeworpen krijgen of dat er allerlei opmerkingen naar je hoofd geslingerd worden. Maar wat is 'normaal'? Is iets wat iedereen doet 'normaal'? Zo word je in ieder geval veel beter aanvaard, maar wat vroeger niet 'normaal' was, is in sommige gevallen ineens nu wel 'normaal' geworden. Mensen zijn nu eenmaal verschillend, maar krijgen veel te weinig de kans om zichzelf te zijn in deze wereld.

Ik vond het zeker interessant om dit prachtige verhaal te mogen lezen. Eigenlijk sta je er niet bij stil dat iets wat voor velen zo vanzelfsprekend is, iemand anders zo kan storen of angst aanjagen.

Er wordt veel leerstof gegeven op school, maar misschien zou het niet slecht zijn om het vak 'menselijk contact' in het leven te roepen. Het zou voor een aantal personen opluchting en aanvaarding kunnen betekenen. Bij anderen zouden de ogen opengaan en zo de redenen waarom van bepaalde dingen begrijpen. Het boek was mooi neergezet en heeft de hele tijd mijn volledige aandacht gekregen. Chapeau voor de auteur en bedankt om je verhaal met ons te delen. Ik kan mij voorstellen dat dit niet makkelijk is, maar ik heb er veel van geleerd.

Bedankt ook aan Harper Collins Holland.

Nathalie says

Judith Visser (1978) heeft al meerdere romans en enkele thrillers op haar conto. Zondagskind is het eerste boek dat ik van haar las, het is een autobiografisch verhaal over hoe het is om met het syndroom van Asperger, een vorm van autisme, op te groeien. Het hoofdpersonage in het boek is echter Jasmijn Vink. Aan het begin van het boek word je als lezer in de proloog direct geconfronteerd met de 18-jarige Jasmijn die probeert haar rijbewijs te halen, en hier niet in lukt omdat het verkeer haar te veel prikkels geeft en ze zich niet voldoende kan concentreren op verschillende handelingen tegelijkertijd. Het moderne voorbijrazende verkeer is ook voor niemand een pretje uiteraard.

Het verhaal begint echter als ze op 4-jarige leeftijd naar de kleuterschool moet en ze niet begrijpt dat ze haar moeder en vooral haar hond Senta moet missen tijdens de dag, terwijl ze met lawaaierige leeftijdgenootjes in een klas moet spelen en er felle lichten branden. Vanaf het moment dat ze haar schoolleven begint, begrijpt ze niet dat volwassenen van haar dingen verwachten en dat ze moet meedoen aan activiteiten waar ze zelf het nut niet van inziet of haar niets zeggen. Ze is overigens wel intelligent en slim genoeg, zo slim dat ze op de

eerste dag al de weg terug naar haar huis vindt omdat ze wegloopt van haar kleuterklas. Ze overstelpt haar moeder met 'waarom'-vragen. Ook lezen kan ze snel en goed, het is ook iets dat ze echt graag doet, want het liefst houdt ze zichzelf nog bezig i.p.v. met anderen samen te moeten spelen, en qua taalvaardigheden staat ze zelfs ver voor op haar leeftijdsgenootjes. Haar thuis is ook warm, met eenvoudige ouders die beiden zware jobs hebben, en een vader die zelfs dubbele shiften draait. Haar moeder laat haar veel toe, zoals eten op haar kamer, omdat ze zich hierbij het beste voelt.

Doorheen het boek volgen we het meisje door de verschillende stadia van haar jeugd, als kleuter, 6-jarig en 12-jarig meisje tot jongvolwassene, die haar weg zelf probeert te zoeken in een wereld die ze maar met moeite begrijpt én die vooral haar niet goed begrijpt, die wereld die zij met haar overprikkelde geest, migraineaanvallen en minder sociale vaardigheden door middel van ontsnappingsmechanismen en gewenning probeert aan te kunnen. Al vanaf heel jonge leeftijd is Jasmijn er zich van bewust dat zij niet is zoals de anderen. Stap voor stap maar kan ze zich staande houden tussen haar klasgenootjes, kan ze zich zelfs aan enkele hechten die vriendelijk tegen haar zijn en met haar blijken te sympathiseren. In Kirstin vindt ze een heel goede vriendin die haar helpt in sociale situaties, en die zich niet laat afstoten door haar vreemde gedrag. Toch heeft ze heel wat leerkrachten en klasgenoten die haar niet begrijpen en niet doorhebben dat zij slechts in bepaalde omstandigheden goed kan functioneren. Jasmijn evolueert wel maar toch vrij traag. Veranderingen in haar omgeving kan ze maar moeilijk aan, en in het 'voortgezet onderwijs' spijbelt ze dikwijls als de lessen haar niet aanstaan en er door een gebrek aan diagnose niet op de vaardigheden die ze wel heeft, kan worden ingespeeld. Het is in feite haar eigen omgeving die haar toelaat dat ze zich kan ontwikkelen, waar ze steeds een beroep op kan doen.

Jammer is het toch een beetje voor de lezer, daar pas de klik om haar gedrag onder de loep te laten nemen door een zorgverlener op het einde van het boek genomen wordt, en je als lezer in het ongewisse wordt gelaten over hoe een persoon met Asperger of eender welke persoonlijke vorm van autisme verder gaat met het leven. Enkele vragen die je over jezelf altijd hebt gehad, zullen met die diagnose duidelijk beantwoord kunnen worden maar krijg je nog meer tips aangereikt om je leven te blijven lei(ij)den, in een wereld die zich niet aan jou gaat aanpassen? Ook blijft het verhaal toch wat vlak en eentonig, en kom je ook maar weinig te weten over de gedachtegangen van de haar omringende personages bijv. Een ander standpunt had aan dit verhaal zeker wat meer context kunnen toevoegen. De evolutie van die andere personages blijft bovendien onder de radar. Een kleine tijdsprong hier en daar door enkele jaren over te slaan, had het boek dan weer kernachtiger en bondiger kunnen maken. Aangrijpend en emotioneel is deze getuigenis zeker wel, en vooral dan de relatie met haar hond die er tot haar laatste snik voor Jasmijn is. De relatie met dieren is er overigens eentje om in te kaderen: ook gedurende een aantal jaren tijdens haar jeugd als Jasmijn op een manege leert paardrijden, merk je dat Jasmijn een sterke band kan ontwikkelen met de pony die ze er altijd berijdt. Dit is zeker mooi om te lezen. De schrijfstijl en het taalregister zijn eerder helder en eenvoudig gehouden, wat uiteraard past bij het verhaal.

Een krop in de keel of een snik kan je zeker overkomen bij het lezen van dit boek. Het verhaal blijft te vlak en te eentonig van stijl om er meer van te maken dan wat de insteek is van dit boek: een persoonlijke getuigenis over het leven met Asperger die de ogen opent van de lezer. Margot Vanderstraeten loste dit dankzij meerdere standpunten en stijlbreuken beter op in haar novelle over eetstoornissen, 'Het zusje van de buurvrouw'.

Wendy says

Een bijzonder boek, geschreven door Judith Visser, die zelf het Asperger-syndroom heeft. Het is een

autobiografisch boek, ook al wordt het verteld vanuit het standpunt van het fictieve personage Jasmijn Vink (maar hier heeft Judith o.a. voor gekozen om ook de mensen rond haar niet met hun echte naam in het boek te moeten vermelden).

Het is dan ook een erg persoonlijk verhaal en heeft net dat extra dan andere boeken over autisme. Je kruipt als het ware in Jasmijns hoofd, om de wereld door haar ogen te kunnen zien, én (proberen te) begrijpen. Hierdoor krijg je een ander zicht op autisme, van binnenuit als het ware.

Je volgt Jasmijn doorheen haar kindertijd en haar jeugd, puberteit, tot jongvolwassene, waarbij vooral de gebeurtenissen die haar Asperger-syndroom typeren werden opgetekend. In het begin was ik erg verrast omdat Judith vertelde over gebeurtenissen toen ze vier jaar oud was. Blijkbaar beschikt ze over een zeer filmisch geheugen, waardoor ze gebeurtenissen in haar hoofd kan afspelen, wat haar geholpen heeft om dit boek te schrijven.

De titel van het boek en de cover worden steeds duidelijker, omdat ze regelmatig terugkomen in het boek. Ze blijken allebei echt heel goed gekozen te zijn, echt passend.

De schrijfstijl van Judith vind ik heel erg goed, ze weet alles mooi te verwoorden, heel toegankelijk ook. Het is ook prettig dat het telkens korte hoofdstukjes zijn, dit lijkt ook overeen te komen met hoe het er in Jasmijns hoofd aan toegaat, alsof ze in het dagelijkse leven ook alles in hapklare brokjes tot zich moet nemen.

Ik zat meteen in het boek, en wilde er telkens in verder lezen. Ik leefde echt met Jasmijn/Judith mee, en ben na afloop van het boek benieuwd naar haar verdere leven, en hoe ze met haar autisme heeft leren omgaan.

ik twijfelde tussen vier en vijf sterren, als het kon zou ik 4,5 sterren geven. Aangezien dat niet gaat op Goodreads, moest ik kiezen, en geef ik een halve ster extra, voor de moed van Judith om dit boek te schrijven.

Met dank aan Thrillzone voor het recensie-exemplaar in de vorm van een e-book!
